

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. T.,** zastoupený JUDr. Františkem Divišem, advokátem se sídlem Okružní 15, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2010, čj. OAM-186/LE-BE02-BE03-2010, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2011, čj. 49 Az 8/2010 - 27,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2011, čj. 49 Az 8/2010 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 27. 10. 2010, čj. OAM-186/LE-BE02-BE03-2010, zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době, neboť dospělo k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) téhož zákona. Žalobce podal žádost opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 21. 1. 2011, čj. 49 Az 8/2010 - 27, žalobu odmítl pro opožděnost. S ohledem na § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu lze totiž podat žalobu proti rozhodnutí, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti, ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žalobci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 4. 11. 2010, přičemž byl poučen o možnosti podat žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Lhůta pro podání žaloby marně uplynula dne 11. 11. 2010. Žaloba, která byla krajskému soudu doručena dne 15. 11. 2010, byla žalobcem předána k poštovní přepravě dne 12. 11. 2010, tedy opožděně. Krajský soud proto žalobu odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní namítl, že důvody, které uvedl ve své druhé žádosti, měly být posuzovány meritorně, a to alespoň ve vztahu k doplňkové ochraně. Stěžovatel dále uvedl, že žalobu podal faxem v zákonem dané sedmidenní lhůtě, avšak u místně nepříslušného Městského soudu v Praze. Až následujícího dne ji zaslal místně příslušnému Krajskému soudu v Praze. Stalo se tak již po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Tuto lhůtu přitom stěžovatel považuje za krátkou. Stěžovatel neovládá český jazyk, neorientuje se v českém právním řádu a nachází se v zařízení pro zajištění cizinců. Proto nebylo v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod jeho žalobu, navzdory § 32 odst. 2 zákona o azylu, odmítnout. Stěžovatel s ohledem na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, navrhl, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení a věc předložil Ústavnímu soudu, protože lze důvodně pochybovat o souladu § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu s ústavním pořádkem. Uvedené ustanovení, které zkracuje lhůtu pro podání žaloby, činí možnost podání opravného prostředku pouze možností iluzorní.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že usnesení krajského soudu považuje za správné. Stěžovatel nezpochybnil opožděnost svého podání. Za dané situace neměl krajský soud jinou možnost, než žalobu odmítnout. Věcné námitky stěžovatele nemohou být posuzovány v kasační stížnosti směřující do procesního rozhodnutí soudu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 5. 2011, čj. 8 Azs 3/2011 - 55, přerušil řízení o kasační stížnosti z důvodu, že zdejší soud ve věci vedené pod sp. zn. 7 Azs 3/2010 předložil dne 19. 8. 2010 Ústavnímu soudu, podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, návrh na zrušení § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[7] O tomto návrhu rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 17. 9. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 41/10, http://nalus.usoud.cz, v němž vyslovil, že § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2011, byl v rozporu s ústavním pořádkem.

[8] Jelikož důvody pro přerušení řízení pominuly, soud rozhodl o pokračování v řízení dle § 48 odst. 5 s. ř. s.

VI.

[9] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[10] Jak bude vyloženo dále, Nejvyšší správní soud shledal v posuzované věci pochybení v postupu krajského soudu, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. Kasační stížnosti je proto přijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se při posuzování důvodnosti podané kasační stížnosti nejprve zabýval tvrzením stěžovatele, že žalobu podal faxovým podáním sice u místně nepříslušného soudu, avšak v zákonem stanovené sedmidenní lhůtě. Jelikož z předloženého soudního spisu tato skutečnost nevyplývá, Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení této výzvy, doplnil kasační stížnost o důkazy dokládající tvrzení, že žalobu podal faxovým podáním u Městského soudu v Praze ve lhůtě stanovené v § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatel ovšem ve stanovené lhůtě ani později na výzvu soudu nereagoval. Za takové situace nezbývá než konstatovat, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Nejvyšší správní soud proto vyšel z toho, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra jeden den po lhůtě stanovené v § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že odmítnutím jeho žaloby pro opožděnost se krajský soud dopustil porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud postupoval v souladu s § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu účinného v době jeho rozhodování. V souladu s uvedeným ustanovením bylo možno podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž bylo řízení zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti, ve lhůtě 7 dnů.

[15] Nejvyšší správní soud musel při posuzování důvodnosti kasační stížnosti zohlednit zmiňovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 41/10, jímž Ústavní soud deklaroval protiústavnost § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2011. Ústavní soud v něm odkázal na nález ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, v němž již vyslovil protiústavnost sedmidenní lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, ve vztahu k žádostem zamítnutým jako zjevně nedůvodné podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ve znění účinném do 13. 1. 2010. Ve vztahu k nyní posuzované sedmidenní žalobní lhůtě vyložil, že § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2011 činil proklamovanou soudní ochranu iluzorní, když ani případy nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohou *per se* vyloučit zásah do ústavně chráněných práv a

svobod potenciálních žadatelů. Za těchto okolností tudíž neexistuje rozumný důvod, proč by měl Ústavní soud posoudit přiměřenost sedmidenní lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jinak nežli v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/09.

[16] Právní závěry plynoucí z obou nálezů Ústavního soudu lze aplikovat i v nyní posuzované věci. Deklarací protiústavnosti lhůty k podání žaloby dochází k prodloužení žalobní lhůty v případě nepřípustných žádostí ze sedmi na patnáct dnů (viz § 32 odst. 1 zákona o azylu a bod 41 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/09, jenž lze analogicky aplikovat i v nyní posuzované věci). Tuto patnáctidenní lhůtu je přitom nutno respektovat rovněž v případě stěžovatele. Kasační námitka, podle níž se městský soud odmítnutím žaloby dopustil porušení stěžovatelových práv plynoucích z čl. 36 Listiny základních práv a svobod, je tedy důvodná.

[17] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud tedy přezkoumá žalobu v mezích řádně a včas uplatněných žalobních důvodů. V novém řízení krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. listopadu 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu